

**עין משפט
גד מצוה**

בג א מיי פייג מה'ג
אבל ה'ג סמג עשין
מדי'ס ד טושיע ר"ד סיון
שעו סעף 6:
בד ב מיי פייג מה'ג
אשות הלכה ז סמג
עשין מה טושיע אה"ע
סיון קיד סעף ז:
בז ג מיי וסמג שס
טושיע אה"ע סיון
ק סעף 6:
בז ד מיי פ"כ שס ה'ג ה
סמג שס טושיע
אה"ע ס"י קיד סעף 3:
בז ה ו ז מיי שס הלכה
יד וסמג שס טושיע
אה"ע סיון ג ו ושי"ע:
ח"מ סיון רנב סעף 3:
בז ו ח [מיי פייג מה'ג
זכיה ה'ג ון טושיע
ח"מ סיון רנב סעף ח
[וכי רמג סעף 3:]

תוספות רי"ד

בי"ח דידה אלמא בע"ח
דאחי הויה א"ר ה'ג
ממקרקע ולא ממטלטלי
בין למוזני בין לפרנסה
ובחופסי המורה [כתב]
ה"מ היכא דלא אמרני'
ולא ידעו ביה אי ידיו
פוטו או לא אבל היכא
דאמרני' ק"ל כשמואל
דאמר לעיל בפרק נערה
דף ג ע"ג) לפרנסה שמין
באב בין במקרקע בין
במטלטלי דהא שמואל
אפילו במטלטלי אמרה
למילתי כדמוכח ועיל
בחוטי גדליה ורואי'
כתובות הגאונים דתקנו
במיתובתא בימי מר רב
הונא גאון הלוי בר מר רב
יצחק למינב ב"ח וכתובת
אשה אפילו ממטלטלי
דיחמי ואצ"ה דמטלטלי
דידהו לא משתבדו
לבי"ח וכתבו רבואתה
דרוקא מוזני דאינו תני'
ביד בני ממטלטלי בין
דשמין בתקנתא דבתראי
אבל פרנסה דאינו ח"כ
כדקימו קימו ולא גביא
אלא ממקרקעי ואינו ג"ל
דאטו תקנתא דבתראי
בכתובה בלחוד חות ככל
מילי תיקון בין לתוכה
בין לבי"ח וה"ה לפרנסה
דכל גוביינא גבי אפילו
ממטלטלי ואורבה פרנסה
כיון דשמין באב א"ל
דניחא ליה דתתפרנס
אפילו ממטלטלי דידה
והו דאמר לטוב דבת
בע"ח הוה וא"כ ל"ש חוב
דידה מכל חוב דעלמא וכי
היכי דכל חוב דעלמא גבי
אפילו ממטלטלי דיחמי
בכאי תקנה ה"ג הבת
ול"ש: **בז**תנ"י המשליש
מעוה לבתו והיא אומרת
נאמן בעלי עלי וישתע
שליש מה שהושלש בידו
דברי ר"מ א"ר יוסי וכי
אינה אלא שיהי והיא
רוצה למוכרה שהי מכורה
מעכשיו בד"א בגדולה
אבל בקטנה אין מעשה
קטנה כלום פ"י מסר מעוה
ביד שלישי לצורך בתו
שיקנה לה שדה בתן והיא
אומרת נאמן עלי בעלי

סמ:

מציאת האשה פרק ששי כתובות

אמר רב נחמן ינחם כתיב. ואע"ג דקרין ינחם מ"מ דרשינן הכי
מדלל כתיב מנחם דליכא למיטעי וכתיב ינחם דליכא למיקרי
ינחם אע"ג דלא קרינן הכי איכא למדרש שהמתנחם מושיבין בראש
לנחמו ופירוש הקונטרס דמוק: **אמר** רבא הלכתא כו'. לעיל (דף
הא). פירשנו דכו"ה כולוה ממטלטלי:
המשליש מעוה לבתו. פירש
בקונט' והיא אומרת
נאמן עלי לאחר שנשאת לא דק דגמג'
מסקינן דליכא צין ר"מ וצין ר' יוסי
אלא גדולה מן האירוסין: **וכי אינה**
א"א שדה. ור"מ סבר דאינה יכולה
למוכרו: **אי"למא** קטנה מן
הנשואין איכא בנייהו. פירוש אף
קטנה מן הנשואין אצל הא ודאי
דגדולה מן האירוסין נמי איכא צינייהו
דלר"מ יעשה שלישי מה שהושלש בידו
ולכ"י יוסי הרשות בידה כדמתן צמתני':
קטנה דלאו בת זביני היא. וליכא
למימר דסיפא איצטרך
לקטנה מן הנשואין דאפילו מן הנשואין
לא תמכור דאם כן הוה ליה למימני
צדדיה אצל קטנה אפילו מן הנשואין
לא תמכור אצל ר"מ דמוקמא למתני'
בחסורי מיחסרה אלא שפיר דקאי
הא מני ר' מאיר היא דאמר מצוה
לְקיים דברי המת. אצל
לרבי יוסי לית ליה ומימה אי לית ליה
ולמימני טעמא צדאי תיפוק ליה משום
דלית ליה מזהו לקיים דברי המת
ושמח לדבריו דרבי מאיר קאמר:
הא

גופא דעובדא היכי הוה א"ל הכי והכי הוה
מעשה אמר ליה גברא דלא ידע מאי ניהו
מרויחא שלח ליה לרב הונא הונא חברין
מאי מרויחא אבל דכתיב יכה אמר ה' אל
תבא בית מרוח וגו': אמר ר' אבהו ^המנין
לאבל ^אשמיסב בראש שנאמר ^באבחר דרכם
ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד כאשר
אבלים ינחם ינחם אחרים משמע אמר רב
נחמן בר יצחק ינחם כתיב מר זוטרא אמר
מהבא ^גוסר מרוח סרוחים מר וזה נעשה שר
לסרוחים אמר רבא ^דהלכתא ממקרקעי ולא
ממטלטלי ^הבין למוזני ^ובין לכתובה ^זבין
לפרנסה: **בז**תנ"י המשליש מעוה לבתו
והיא אומרת נאמן בעלי עלי יעשה השליש
מה שהושלש בידו דברי רבי מאיר רבי יוסי
אומר וכי אינה אלא שדה והיא רוצה למוכרה
הרי היא מכורה מעכשיו בד"א בגדולה אבל
בקטנה אין מעשה קטנה כלום: **גב**' ח"ר
^אהמשליש מעוה לחתנו ליקח מהו שדה
לבתו והיא אומרת יתנו לבעלי מן הנשואין
הרשות בידה מן האירוסין יעשה השליש מה
שהושלש בידו דברי רבי מאיר רבי יוסי
אומר הגדולה בין מן הנשואין ובין מן
האירוסין הרשות בידה קטנה בין מן הנשואין
בין מן האירוסין יעשה השליש מה שהושלש
בידו מאי בינייהו איכא בינייהו דרבי מאיר סבר
הרשות בידה ואתא רבי יוסי למוימר אפילו מן הנשואין נמי גדולה אין קטנה
לא אימא סיפא אבל בקטנה אין מעשה קטנה כלום הא מאן קתני לה
אילימא רבי יוסי הא מרישא שמעת מינה דאמר רבי יוסי וכי אינה אלא
שדה והיא רוצה למוכרה הרי היא מכורה מעכשיו גדולה דבת זביני אין
קטנה דלאו בת זביני היא לא אלא רבי מאיר היא וחסורי מיחסרה והכי
קתני יעשה השליש מה שהושלש בידו ^בבמה דברים אמורים מן האירוסין
אבל מן הנשואין הרשות בידה ^גבמה דברים אמורים בגדולה אבל בקטנה
אין מעשה קטנה כלום אלא גדולה מן האירוסין איכא בינייהו איתמר רב
יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי רבא אמר רב נחמן הלכה כרבי
מאיר: ^דאילפא ^התלא נפשיה באיסקריא דמכותא אמר איכא דאתי דאמר
לי מילתא דבי רבי חייה ורבי אושעיא ולא פשימנא ליה ממתניתין נפילא
מאסקריא וטבענא אתא ההוא סבא תנא ליה ^והאומר תנו שקל לבני בשבת
וראוין ליתן להם סלע נותנין להם סלע ואם אמר אל תתנו להם אלא שקל אין
נותנין להם אלא שקל ^זואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחתיהם בין שאמר
תנו בין שאמר אל תתנו אין נותנים להם אלא שקל אמר ליה הא מגי
רבי

גופא דעובדא. תחלת הדברים מה לשון שלח לוי ינחם כתיב. אין
לך לומר פתח בשום אות אלא"כ אל"ף או ה' סמוכין לו או ע"פ הנקודה
שתחתיה והיא צאה במקום אות כאלו כמוב ינחםס וכיון שלא כתיב
כאן אל"ף על כרחק ע"פ מסורת הכתב אתה קורא ינחם זהו המנוחם
עצמו כלומר כאצל המתנחם: **מר** וזה.
מי שנפשו מרה ודעתו זזה ומעוהקה
מעליו: **נעשה** שר לסרוחים. לגדולים
הצאים לנחמו: **בז**תנ"י המשליש
מעוה לבתו. מסר מעוה ביד שלישי
לצורך בתו לקנות שדה או נדוניה
לכשתנשא: והיא **אומרת**. לאחר
שנשאת: **נאמן** צעני עלי. שלא
יעכזס לעצמו מנס לו והוא יקנה לי
שדה כשארצה: **יעשה שלישי** כו'.
יקנה השדה ואין שומעין לה דמלואה
לקיים דברי המת: **וכי אינה אלא שדה**.
וכי מה תועלת לו לקנות אפילו אין
כאן מעוה אלא כבר נקנה השדה
והיא רוצה למוכרה הרי היא מכורה
הלךך שומעין לה: **דז"א**. בגמרא
מפרש מאן קתני לה: **דז"א**. ששומעין
לה: **גב**' מן הנשואין הרשות בידה.
שאף האז לא עלה צדעתו למוכרס
ציד שלישי אלא עד שתנשא דמשנשאת
הצעל זכאי לאכול פירות: **מאי** צינייהו.
צדי פליגי בצדולה או בקטנה: **דר"מ**.
סבר הרשות בידה. דהאי דקאמר ר"מ
מן הנשואין הרשות בידה אפי' בקטנה
נמי אמר: **אימא** סיפא. דמתני':
הא מרישא **שמעין** מינה. דלא א"ר
יוסי שומעין לה אלא בגדולה מדקא
מייתי טעמא למילתיה וכי אינה אלא
שדה והיא רוצה למוכרה אלמא בגדולה
הראויה למוכר שדות קאמר: **אלא** ר"מ.
וע"כ כי אמר צדימתא נמי מן
הנשואין הרשות בידה בגדולה אמר
ולא בקטנה: **אלא** גדולה מן האירוסין
איכא צינייהו. דקאמר ר' מאיר מן
האירוסין יעשה שלישי שלימות ואפילו
היא גדולה וקא"ל רבי יוסי כיון
דגדולה היא שומעין לה: **הלכה** כר"מ.
טעמא משום דלמורה לקיים דברי
המת: **אילפא**. שס חכס: **תלא**
נפשיה. גופא דעובדא צמת' תענית
משום דלאותצוהו לרבי יוחנן צרישא
כשהלך אילפא בסמורה כי אתא אמרו
ליה אי הוה יתיב מר וגריס לא מר
הוה מליך אול תלא נפשיה צאיסקריא
דמכותא צלונקוט ארויס צמיליס צה
וילון הספיה: **מכותא**. וילון: **אמר**
כל מאן דאסי כו'. כלומר אע"פ
שהלכתא צסמורה לא שכתתי תלמודי
וש צדי לתקן כל הצרייתות ססידרו

מסורת הש"ס

(א) מ"ק ס"א. (ב) לעיל נ"א.
(ג) [מוספתא פ"ו ע"ש].
(ד) מענית כ"א. (ה) וצ"ל
גטין לז: ד"ה תמלי פירש
נשנן גס בפסחים ס"א: ד"ה
ותלי פירש בשע"ן (ו) תענית
כ"א. צ"ב קצט. [מוספתא
פ"ו]. (ז) [לקמן ע.]. (ח) ג"י
כ"י. (ט) [ותלין קמ"א].
(י) לעיל מה.

תורה אור השלם

1. כי בה אמר יי אל
הבוא בית מרוח ואל תגד
תפלך לספור ואל תגד
לקהם כי אספתי את
שלומי מאת העם הזה
נאם יי את ה'סדד ואת
ה'ר'מ'ים: ירמיהו טו ה
2. אבדר דר'מ' ואשב
ראש ואשכון במלך
בגדוד כאשר אבליס
ינחם: איוב כט כה
3. לכן עתה יגלו בראש
גלים וקר מרוח
סדודים: עמוס ו ז

מוסף רש"י

ינחם אחרים במשמע.
שממנין יושנין בראש
(מ"ד) ס"א. סרוחים.
לשון רבים (ש"ס). בין
לפרנסה. לנדוניה (לעיל
(כ"א). תלא נפשיה
באיסקריא דמכותא.
כלום עין ארוך תקוע
גב צספיה שממנין עליה
מסקה וילין נלע"ו (תענית
(כ"א). איכא דאתי דאמר
לומר כו'. כלומר
אף על גב דעבדי עסקא
גרסנא טפי מינה (ש"ס)
דבי ר' חייה ור'
אושעיא. דהו ממדי
ממנינא על רבינו
הקדוש שיהי רבס (ש"ס).
ולא פשימנא ליה
ממתניתין. דלשכתא
משנה כומו דהאי צדימתא
(ש"ס). תנא ליה. שנה
לפניו כלומר צעל מניה
(ש"ס). האומר תנו שקל
לבני בשבת. מן שמת
והניח ממנו צד איש
נאמן ואמר תנו שקל. חז'
סלע. צני להואל צצבוט
(ש"ס) כיון צצבו מרע אי
מני צריח וטון שגלך
למדינתו יסו וזהו ליתן להם
כשיעור הזה עד שילכה
המנון כו'. קל צצמנא
היינו חז' קלע שחא שני
דימין (דשב"ס ב"ב קס"ג).
וראוין לתת להם סלע.
בין צניס הצנה ואין
מתפקין לשבת צצמות
מסלע (תענית כ"א). נותנין
להם סלע. דלא אמר שקל
אלא כדי לזון צצמנס סלע
יתע יומר ממדי צצקן (ב"ב
ש"ס) דאי הוה צצמיה דלא
למיתן להו אלא שקל היה
מזהו אל תמט להן אלא
שקל והאי דקאמר תנו
לשן שקל ולא אמר תנו
סלע משום דצני לרזויהו
דלאמין (לקמן ע.) כדי
לזון צצמא וצמתן כדי
שיקמו וילמדו דין ארין
ורזויהו (תענית כ"א). אל

תתנו. היינו קפידא (ב"ב ש"ס). ואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחתיהם. ולא בני צני, גלי דלעמייהו דיתחא ליה צצמלנס
טפי כי היכי דלעמיו מהנהו נכסי להו אחרים דרוקא קאמר שקל (ש"ס) אע"ג דלמר תנו שקל ולא אמר אל תמט אלא שקל,
גלי צצמיה דלא צני למיתב ליה אלא שקל צצצת, כי היכי דלי ממו ירשו אחרים תחתיהן (תענית ש"ס). אמר ליה. אילפא. הא
מני. דקתי אע"ג דלא ספקי בצציר ממלע לא היצין להו אלא שקל (ש"ס).

הנשואין יעשה שלישי מה שהושלש בידו ובגדולה מן הנשואין נמי כ"ע לא פליגי והרשות בידה כי פליגי בגדולה
טפי כי היכי דלעמיו מהנהו נכסי להו אחרים דרוקא קאמר שקל (ש"ס) אע"ג דלמר תנו שקל ולא אמר אל תמט אלא שקל,
גלי צצמיה דלא צני למיתב ליה אלא שקל צצצת, כי היכי דלי ממו ירשו אחרים תחתיהן (תענית ש"ס). אמר ליה. אילפא. הא
מני. דקתי אע"ג דלא ספקי בצציר ממלע לא היצין להו אלא שקל (ש"ס).